

Ongeschreven regels

Ik haat ongeschreven regels,
ook al bestaan ze overal.
Ze bepaalden hoe ik mij moest gedragen,
wanneer ik wel of niet kon vragen
of ik een kamer mocht betreden
of dat men aandacht aan mij wilde besteden.

Ik haat ongeschreven regels,
omdat ik ze als kind al niet begreep.
Ze hebben mij normen opgelegd,
waardoor een emotioneel gevecht
al jaren binnen in mij strijdt.
Vanwege regels opgelegd in oorlogstijd.

Koempoelan

Voeten in heet asfalt
in de brandend hete zon
dat is waar de dag mee begon.
Het appèl overleven,
lichamen die zich overgeven,
de angst die het van hen won.

Voeten in heet asfalt,
de zon als vijand door zijn kracht,
misbruik van sadistische macht.
Vernedering en ontbering
voor de zogenaamde verering
die men aan de keizer bracht.

Voeten in heet asfalt,
tenen weggezakt in zachte teer,
de voeten voelen haast niets meer,
zoals ook de geest gevoelloos was.
En met elk appèl, elke sprong en elke pas,
wonden veranderen in een zweer.

Voeten in heet asfalt
op het grote koempoelan plein,
daar waar elke vrouw moest zijn,
groot, klein, oud of ziek,
niet staan, kreeg en plein public
nog meer fysieke pijn.

Voeten in heet asfalt,
mijn moeder heeft daar ook gestaan.
Als kind, verlegen en ontdaan,
alle misstanden geobserveerd,
emotie en gevoelens afgeleerd,
in dat zware kampbestaan.